

perg. l. 1433, junij 19. v PaM; orig. perg. l. (št. 5399) v SLa. prepis 1435, oktober 21. v Grebinjski kop. knjigi, št. 95, fol. 85.; orig. perg. l. 1436, maj 25. v PaM; prepis 1438, februar 5. v rok. 2741, fol. 190v v SLa; prepis 1438, marec 2. v Grebinjski kop. knjigi, št. 108, fol. 96; prepis 1440 ibidem, št. 94, fol. 83; prepis 1441, maj 12. ibidem, št. 109, fol. 97. — 79a. Orig. perg. l. (št. 5146) v SLa. — 80. Orig. perg. l. 1444, februar 28. v PaM. — 81. FRA II/XXXIX, št. 473, str. 408; orig. perg. l. 1449, marec 7. v PaM; prepis v Grebinjski kop. knjigi, št. 107, fol. 95; orig. pap. l. 1458, julij 9., Kamnica v AStP. — 82. Orig. perg. l. 1433, september 25. v AStP. — 83. Prepis 1495, september 29. v rok. 2714, fol. 175v—176 v SLa. — 84. 1494, november 11. (FRA II/XXXIX, št. 669, str. 518—521.); ibidem, št. 426, str. 380 in št. 427, str. 380—381. — 85. FRA II/XXXIX, št. 427, str. 380. — 86. Ibidem, št. 509, str. 423 in št. 599, str. 380. — 86. Ibidem, št. 509, str. 423 in št. 599, str. 468. — 87. J. Mlinarič, Gospoščina Limbuš pri Mariboru, ČZN XLVII, 1977, str. 76 in fond komende Melje, rok. št. 1684, str. 222 v SLa. — 88. J. Mlinarič, Kamnica in njena župnija do prve polovice 18. stoletja. ČZN

XLVIII, 1977, str. 92—93. — 89. Orig. perg. l. (št. 244) 1432, januar 8. v AStP in 1433, junij 19. v PaM. — 90. 1362, marec 11., Maribor (GZM IV/99). — 91. 1446, maj 18. (FRA II/XXXIX, št. 462, str. 402—403). — 92. 1447, maj 11., Gradec (FRA II/XXXIX, št. 467, str. 405). Prim. tudi ibidem, št. 466, str. 404—405. — 93. Prepis v rokopisu 2714, fol. 17 v SLa. — 94. Ibidem, fol. 17v. — 95. 1462, januar 17., Gradec (Ibidem, fol. 17v). — 96. FRA II/XXXIX, št. 582, str. 459—460). — 97. FRA II/XXXIX, št. 584, str. 461. Prim. tudi št. 585, str. 461—462. Sempavelski opatje so se pogosto mudili ne samo na Fali, temveč gotovo tudi v Mariboru. 1285 se je v mestu mudil opat Ditrik skupaj z nekdanjim opatom Hermanom in kaplanom Henrikom ter s pisarjem Nikolajem (GMZ II/58). — 98. Prepis v rok. 2714, fol. 16v v PaM. — 99. FRA II/XXXIX, št. 667, str. 518. — 100. GZM III/7. — 101. FRA II/XXXIX, št. 474, str. 408—409. — 102. St. 475, str. 409. — 103. St. 479, str. 411. — 104. St. 516, str. 427—428. — 105. St. 529, str. 434. — 106. St. 530, str. 434—435. — 107. St. 531, str. 435—436. — 108. St. 532, str. 436—437. — 109. St. 535, str. 437—438.

SREDNJEVEŠKI PEČATNIKI IZ ZBIRKE NARODNEGA MUZEJA V LJUBLJANI

BOŽO OTOREPEC

Narodni muzej v Ljubljani hrani v svojem kulturnozgodovinskem oddelku poleg mnogih drugih zanimivih predmetov s tega področja tudi precejšnjo zbirko raznih pečatnikov oziroma tiparjev, ki je nastala v približno poldrugem stoletju. Ker jih je največ iz obdobja Ilirskih provinc — med temi je najbolj znan pečatnik ljubljanske prostozidarske lože — bi bilo treba te obdelati posebej. Pri sistematičnem pregledu je bilo identificiranih poleg teh še precej zanimivih primerkov, od katerih si oglejmo v tem sestavku pet srednjeveških. Nekateri od teh spadajo nedvomno med najstarejše pečatnike te zbirke.

1. Pečatnik Petra Morosinija grofa Osorja na Cresu iz let 1205—1236. Pečatnik iz medenine ima obliko ob zgornjih vogalih zaobljenega ščita, kar je zaradi uporabe grba v pečatu prišlo od sredine 13. stoletja vedno pogosteje v rabo. Širina pečatnika zgoraj je 37 mm, višina 41 mm, debelina pa ok. 2 mm. Na zgornji strani je ušesce visoko 10 mm in široko 2,5—4 mm, s 4 mm široko luknjo, ki je služilo za obešanje pečatnika na verižico in pa za lažje odtiskovanje v vosek.¹ Na hrbtni strani je le nekaj rahlih sledov pilje-

nja. Napis, ki začenja s simbolično invokacijo v obliki križca na sredini zgoraj je splejan med dvema tankima črtama, ki tečeta vzporedno z robom pečata in se glasi: $\text{✠} \cdot \text{SIGIL} \cdot \text{P} \cdot \text{ABSERENSIS} \cdot \text{COMITIS}$. Na napisu so vidni sledovi piljenja oziroma poskusa za odstranitev dela napisa, zlasti pri črkah NSIS. Po mnenju znanega heraldika Siegenfelda je v pečatnem polju oziroma grbu podoba vzpenjajočega se panterja, ki pa ima tu kot posebnost kopita ter je brez ro-

gov. Pečatnik je bil torej že obravnavan v znanstveni literaturi, predvsem zaradi svoje starosti, dobre ohranjenosti in omejene posebne oblike panterja.² Ker gre po napisu sodeč za pečatnik nekega grofa na Osorju (Absaro) na Cresu, je bilo iz ohranjenih imen le-teh po začetni črki P izbrati kot najverjetnejšega Petra Maurocena oziroma Morosinija, ki se omenja kot osorski »comes« med leti 1205 in 1236,³ kar bi tudi časovno ustrezalo taki obliki pečatnika. Prevladuje mnenje, da je grb na tem pečatu tj. panter dejansko grb mesta Osorja, ki je tudi pozneje imel v grbu italijansko obliko panterja, imenovanega »dolce«, in sicer zlatega na modrem polju.⁴ Zaradi neobičajne oblike tega panterja s kopiti je kasneje prevladal v creskem oziroma osorskem grbu nekakšen konj s kremplji na nogah,⁵ ki naj bi bil tudi na dveh novcih, najdenih pri izkopavanjih pri Osorju.⁶ Pečatnik, ki so ga zaradi njegove neobičajne oblike in ušesca imeli za »bakreno srčasto medaljo«, je bil najden pri nekem izkopavanju v Pulju in ga je 1864 kranjskemu deželnemu muzeju poklonil Jurij Švajger c. kr. policijski komisar v Pulju.⁷

2. Pečatnik viteza Gotholda iz Federauna iz prve polovice 14. stol. Pečatnik z inventarno številko 15.961 je iz medenine, okrogle oblike, premera 24 mm in debeline ok. 2,5 mm. Na hrbtni strani ima zgoraj na za-

četku napisa ušesce 8×6 mm z luknjico premera 3 mm, rahla vzpetina pa se vleče preko celega pečatnika. Napis, ki se začenja zgoraj na sredini s križcem, je med dvema črtama iz drobnih biserov in se glasi: S GOTHOLDI DE FEDERAVVE. V sredini pečata je podoba orla z razprostrtimi peruti in nimbom okoli glave, kar je v heraldiki simbol Janeza Evangelista, ki mu pa tu manjka med nogami sicer običajni zvitek kot simbol biblije.⁸ Zakaj tak orel, ni znano, morda je bila bližnja cerkev posvečena temu svetniku. Ugotovljeno je bilo, da je edini grad s tem imenom današnja grajska razvalina Federaun južno od Beljaka. Zgradil ga je bamberski škof Eberhard sredi 12. stoletja, kasneje je bil nekaj časa v lasti vitezov iz Roža, nato zopet Bamberga. Leta 1311 se prvič omenjata grajska stolpa, grad in go-

spostvo pa so upravljali razni bamberski oskrbniki,⁹ ki so se po takratni navadi imenovali po svojem sedežu, tukaj po Federaunu. Lastnik tega pečatnika je bil zelo verjetno eden od takih oskrbnikov. V listini od 14. aprila 1360 je Vendel, vdova »Goppolden von Vedrawn« z otroki in sorodniki prodala Bambergu svoj dvor pod Fedraunom.¹⁰ Ker je bil ta Goppold, ki je skoraj gotovo istoveten z našim Gotholdom, takrat torej že mrtev, moremo postaviti naš pečatnik časovno v prvo polovico 14. stoletja, kar popolnoma ustreza pečatnikom nižjega plemstva iz tega časa. Pečatnik žal ni ohranjen v odtisu na nobeni danes znani listini, tako da je dejansko edino pričevanje o grbu tega Gotholda in morda ne nazadnje tudi o starosti event. cerkve, posvečene Janezu Evangelistu v bližini. Odtis tega pečatnika iz moderne dobe hrani tudi muzej v Beljaku, vendar brez navedbe nahajališča.¹¹

3. Pečatnik žida Baruha, sina rabija Menahema iz 14. stoletja. Mali pečatnik z inventarno številko 20.232 je iz medenine, ovalne oblike, velikosti 17×21 mm in debeline ok. 3 mm. Držalo širine 3 mm, verjetno z ušescem in luknjico na hrbtu pečatnika, je v celoti odbito, vidni so le še sledovi. Poleg tega je bil pečatnik močno udarjen, morda s kladivom, tako da je pečatna ploskev počila na tri dele, kar bi kazalo na namerno uničenje pečatnika, morda po smrti lastnika, kot je to bila srednjeveška navada. Kje je bil najden in kako je prišel v zbirko pečatnikov Narodnega muzeja, ni znano. Na pečatni ploskvi pokončno ovalne oblike je zgoraj najprej majhna šesterokraka (Davidova?) zvezda, nato dve vrstici v hebrejščini, pod njima veliki latinski črki B — M in v spodnji polovici velikemu W podoben okrask z dvojne črte, ki ima na spodnjih konicah obešeno tehtnico (?). Na dnu je ponovno majhna

peterokraka zvezdica. Profesor dr. Angelo Vivian, strokovnjak za judaistiko z univerze v Pisi je na mojo prošnjo prebral — zaradi omenjene poškodbe pečatne ploskve tudi le s težavo — vrstici v hebrejščini takole: brwk br / mn̄m kz, kar naj bi bilo razrešeno: Baruh ben rabi Menahem Kaz tj. Baruh sin ra-

bija Menahema Kaz. Hebrejsko ime Baruh so v srednjem veku prevajali v Italiji z Benedictus, Menahem pa kot Consolator, oziroma v Nemčiji kot Tröstel ali Troestel oziroma Troestlein (trösten = consolare = tolažiti). Latinski črki B — M sta torej kratici-sigli za imeni Baruh in Menahem. Vsa ta imena so znana tudi pri nas iz številnih ohranjenih židovskih zadolžnic, zlasti iz Maribora in Ljubljane. Tako se v letih 1440 in 1447 v Ljubljani sicer omenja žid Baruh,¹² vendar je naš pečatnik glede na obliko in držalo gotovo še iz 14. stoletja. Mariborski žid Tröstel oziroma Troestlein, omenjen med leti 1346 in 1350,¹³ bi prišel preje v poštev kot oče lastnika našega pečatnika. Morda bo možno določneje identificirati lastnika šele takrat, ko bodo sistematično zbrana vsa židovska imena z našega področja, zlasti pa tista, ohranjena v številnih doslej neprebranih hebrejskih pripisih na koncu sicer v nemškem jeziku pisanih srednjeveških zadolžnic.¹⁴ Vsekakor pa sodi ta pečatnik med redke pri nas ohranjene srednjeveške židovske pečatnike, ki so jih le-ti uporabljali predvsem v medsebojnem dopisovanju in poslovanju — zato tudi napis v hebrejščini — kajti zadolžnice so smeli še 1478 pečatiti samo mestni sodniki in župani ali posebni sodniki židov.¹⁵

4. Pečatnik ogrsko-češkega kralja Ladislava Posthumusa za šlezjski vojvodstvi Švednice in Javor iz let 1440—1457. Veliki okrogli, iz medenini podobne pozlačene kovine izdelani pečatnik¹⁶ z inv. št. 20.238 ima premer 84 mm. Na hrbtni strani ima ročaj, visok ob spodnjem robu ok. 10, ob zgornjem pa ok. 30 mm, kjer je s štirimi zarezi nekoliko okrašen. Podoba na pečatu prikazuje kralja, sedečega na enostavnem prestolu, oblečenega v opasano tuniko, ki ima ob vratu koničast izrez in je do pasu na gosto posejana z gumbi. Okrogla, roži podobna sponka drži spredaj skupaj plašč, ki leži v treh gubah preko naročja. Na glavi ima kralj listno krono s petimi konicami, na obe strani mu na ramena padajo gosto nakodrani dolgi lasje. V levici drži žezlo, v dvignjeni desnici pa državno jabolko. V pečatnem polju, okrašenem oz. damasciranem z mnogimi vejicami, lebdita ob prestolu na desni ščit z grbom Češke (lev), levo pa grb Švednic (orel). Napis v lepi gotski minuskuli ob robu med linijama iz biserov se glasi: »Ferdinandus . III . dei . gracia . bohemie . rex . et . dux . swidnicensis . ac . iawrensis«. Toda ime Ferdinanda III. je vidno pozneje vloženo v izrezan del ob robu, ko je bilo tako odstranjeno ime prvotnega lastnika pečatnika. Razen tega so črke tega imenskega inserta nepravilne in

mного grše od ostalih črk napisa. Tudi slabša pozlata je tu že odpadla. Glede na naslov prvotnega lastnika tj. »kralj Češki in vojvoda Švednic in Javorja« je bil kot prvi lastnik pečatnika prvotno domnevan češki kralj Vaclav IV., ki je po materi Ani iz Švednic, tretji ženi Karla IV. in dedinji obeh šlezjskih vojvodstev, dobil ti vojvodstvi v letih 1368/69¹⁷ in si je dal takrat verjetno izdelati pečatnik s takim naslovom. Danes je znan le drugi pečat za ti vojvodstvi z naslovom rimskega (nemškega) in češkega kralja ter vojvodstva Švednice.¹⁸ Zaradi vrinka »rimski« je moral

na kraju odpasti »in Javorja«. Sicer pa je podoba na tem drugem pečatu popolnoma enaka našemu pečatniku, celo potek vejic pri damasciranju polja je popolnoma enak, jasno znamenje, da je naš pečatnik kopija tega pečata Vaclava IV. oz. prejšnjega za vojvodstvi z enakim napisom. Prvotni lastnik našega pečata je bil ugotovljen šele po primerjavi opisa in odtisa pečata kralja Ladislava Posthumusa (1440—1457) za omenjeni vojvodstvi, ki se v najmanjših podrobnostih sklada z našim pečatnikom, »predelanim« kasneje na Ferdinanda III. Enak ikonografski tip pečata in enak napis — seveda s prilagojenimi osebnimi imeni — za obe vojvodstvi je najti tudi v pečatih kralja Sigismunda (1420 do 1437) in kralja Albrehta II. (1438—1439).¹⁹ Odtis tega pečata z originalnim Ladislavovim napisom z neznane listine tega kralja za Švednice in Javor je ohranjen v zbirki pečatov K. v. Sava v Hišnem, dvornem in državnem arhivu na Dunaju.²⁰ Zanimivo je, da je po ohranjenih opisih tega mladega kralja možno domnevati, da gre pri tem pečatniku skoraj za njegov portret; imel je baje velike sijoče oči in dolge svetle kodraste lase. Tako moremo torej nastanek našega pečatnika sta-

viti med leta 1440 in 1457, ko je Ladislav umrl. Kasneje je pečatnik prišel na Dunaj in je bil po letu 1627, ko je Ferdinand III. postal kralj Češki, preurejen na njegovo ime. V Ljubljano je prišel z ljubljanskim škofom Otonom Friderikom pl. Puchheimom (1641 do 1664) ali najkasneje z Jožefom Rabatto (1664—1683), v čigar zapuščinskem inventarju iz 1683 se direktno omenja kot »prastar«, zaradi neznanja branja napisa z domnevo, da gre za pečatnik cesarja Maksimilijana I., ki naj bi ga v Ljubljano prinesel škof Krištof Ravbar (1497—1536). Opis pečata se konča s pripombami »Sit fides ubi veritas« in opozorilom, da je pečatnik »ein schöne Antiquitet«. ²¹ Kasneje je prišel v škofijski muzej in v letih 1906/7 z njim vred v tedanji deželni muzej Rudolfinum. ²²

5. Pečatnik ljubljanskega meščana in mestnega svetnika Volbenka Wiserja iz leta 1492. Okrogli pečatnik premera 30 mm je v celoti izdelan iz srebra, kar je precejšnja redkost. Na hrbtu ima držalo lepo izrezljano v obliki šarnirja, da se je ob prenosu položilo ob pečatnik. Ker je srebro kot material za pečatnike sorazmerno mehko, je pečatna ploškev danes precej preprežena z raznimi razami. Po umetniški plati lahko rečemo, da gre za enega najlepših meščanskih pečatov iz konca 15. stoletja pri nas. Glavno podobo predstavlja angel s križem na glavi in široko razprostrtimi krili, položenimi ob zgornjem delu pečata. Desno roko naslanja angel na ščit z Wiserjevimi grbom: črko W in nad njo šesterokraka zvezda. Na posebnem napisnem traku, ki se vije od leve strani navzdol proti desni je napis: S(igillvm) - wolfgang - wiser - 1492. Med besedami so majhne peterokrake zvezdice in drobni krogi. Letnica je izpisana v celoti že z arabskimi številkami, kar je v drugi polovici 15. stoletja že običajno in pomeni najverjetneje leto izdelave tega pečatnika. Po zasnovi in likovni izdelavi zelo

spominja na pečat mesta Muraua na Štajerskem iz leta 1491. ^{22a} Lastnik pečatnika Volbenk oz. Wolfgang Wiser je znan iz mnogih listinskih in drugih virov iz druge polovice 15. stoletja, vendar na nobeni ohranjeni listini ni odtisa tega pečatnika. Leta 1468 je kot ljubljanski deželski sodnik dobil za ženo Uršulo iz zapuščine ljubljanskega meščana Lenarta Poscha, prvega moža Uršule, hišo v Ljubljani na vogalu Mestnega trga, poleg tega še mesarsko stojnico na spodnjem mostu (dan. Tromostovje), pristavo pred mestom in drugo posest. ²³ Mesarsko stojnico je imel še tudi leta 1496. ²⁴ Leta 1478 in kasneje se omenja kot ljubljanski meščan, ²⁵ leta 1484 je omenjena njegova hiša na Bregu na Vrhniki, ²⁶ 1489 pa njegov travnik pred Križankami v Gradišču. ²⁷ Leta 1491 je v dveh listinah ljubljanskih frančiškanov naštet med tedanjimi člani mestnega sveta. ²⁸ Gre torej za bogatega uglednega meščana tistega časa in temu socialnemu položaju ustreza tudi ta lepo izdelani srebrni pečatnik.

OPOMBE

Kratice pomenijo: AS — Arhiv SR Slovenije v Ljubljani; GZL — Gradivo za zgodovino Ljubljane v srednjem veku I, 1956 — XII, 1968; HHStA — Haus-, Hof- und Staatsarchiv in Wien, Allgemeine Urkundenreihe; — MHVK — Mittheilungen des Historischen Vereines für Krain; MMVK — Mittheilungen des Musealvereines für Krain.

1. W. Ewald, Siegelkunde, 1914, str. 128—129, 206. — 2. A. A. v. Siegenfeld, Das Landeswappen der Steiermark, Graz 1900, str. 121, slika: Tafel 9, Nr. 23. — 3. T. Smičiklas, Diplomatički zbornik kraljevine Hrvatske, Dalmacije i Slavonije sv. III, br. 43, 88, sv. IV, br. 9. — 4. Siegenfeld o. d., str. 121. — 5. H. G. Ströhl, Städte-Wappen von Österreich-Ungarn, Wien 1904, str. 53. — 6. A. Klodić, Die Ausgrabungen auf Ossero, Mitt. d. k. k. Central-Commission N. F. 11, 1885, S. V. — 7. MHVK 19, 1864, S. 42. — 8. G. Seyler, Geschichte der Heraldik, 1970², S. 150. — 9. F. X. Kohla-G. A. v. Metnitz-G. Moro, Kärntner Burgenkunde I, S. 47—48, II, S. 30—31. — 10. Listina 1360, april 14., kopija v HHStA, Hs. 1049, fol. 134'—135, Nr. 218, regest Monumenta historica ducatus Carinthiae X, Nr. 550. — 11. Ta podatek in kopijo zgornje listine mi je ljubeznivo posredoval dr. W. Neumann, direktor muzeja v Beljaku, za kar se mu na tem mestu iskreno zahvaljujem. — 12. Listini 1440, november 11. v HHStA, regest H. Wiessner, Die Schenken von Osterwitz, Klagenfurt 1977, S. 114, Nr. 429 in 1447, april 29. ravno tam S. 115, Nr. 438 (napačno branje Meroch). — 13. Listine: 1346, avgust 10. nekoč v HHStA, Rep. XIV, 1350, marec 17. nekoč v HHStA, Rep. III, 1350, maj 6, nekoč v HHStA, Rep. XIV. sedaj vse tri v AS. — 14. Pri-

merjaj n. prim. listino 1428, pred maj 23. v MMVK 20, 1907, S. 204, Nr. 356. — 15. J. Chmel, Monumenta Habsburgica I/2, Wien 1855, p. 834, Nr. 1017. — 16. Podrobno bo obravnavala ta pečatnik obširnejša razprava avtorja tega prispevka pod naslovom »Über einen Siegeltypar Ladislaus des Postumus bzw. Ferdinands III.«, ki bo izšla v Mitteilungen des österreichischen Staatsarchivs Bd. 35, 1982. — 17. Böhmer-Ficker, Regesta imperii VIII, Nr. 1559 d, 1561, R 171, 4782 a, 4785. — 18. O. Posse, Die Siegel der deutschen Kaiser und Könige von 751 bis 1806, II. Band 1347—1493, Dresden 1910, Tafel 8, Nr. 7. — 19. Ewald o. d., str. 114. opomba 2. — 20. K. v. Sava, Die Siegel der österreichischen Regenten bis zu Kaiser Max I., Wien 1871, S. 146. — 21.

Nadškofijski arhiv v Ljubljani, Škofijski inventarji fasc. 2 (trije enaki primerki), objava : MHVK 7, 1852, S. 27. — 22. Četrto izvestje Društva za krščansko umetnost v Ljubljani za leta 1903—1906, Ljubljana 1907, str. 20—21. — 22a. Siegenfeld o. d., Tafel 28, Nr. 71. — 23. Listina 1468, april 9. Gradec v GZL VI, št. 28. — 24. Vicedomski urbar iz 1496 v GZL XII/2, str. 6. — 25. Listina 1478, junij 9. v J. Chmel, Monumenta Habsburgica I/2, Nr. 934. — 26. Listina 1484 januar 5. v HHStA, Hs. W 64, fol. 243. — 27. Listina 1489, november 27. v GZL VII, št. 96. — 28. Listini 1491, avgust 27. Ljubljana in 1491, september 2. Ljubljana v: G. Rant, Die Franziskaner der österreichischen Provinz... Kamnik 1908, str. 99—110, 110—118.

PTUJSKI HISTORIOGRAF SIMON POVODEN 1753—1841

KRISTINA SAMPERL-PURG

V letošnjem letu se spominjamo 140-letnice smrti zaslužnega delavca tudi s področja zgodovinarstva. Dr. Fran Šijanec ugotavlja, da je bilo preučevanje krajevne zgodovine nadvse važna komponenta dela, ki so ga častno opravili v Ptujju domačini in priseljeni zgodovinarji ter arheologi. Ptujjska historiografija zavzema v Sloveniji eno najpomembnejših mest v lokalnem zgodovinarstvu. Zraven zgodovinarstva je nadvse pomembno tudi zbiranje in skrb za zavarovanje spomenikov. Na področju zgodovinarstva in zbiranja ima neprecenljive zasluge ravno Simon Povoden.

Naj navedem nekaj drobnih biografskih podatkov. Simon Povoden se je rodil leta 1753 v Vrhovcih, takrat v lučanski, danes v župniji Sv. Jurija ob Pesnici (Jurski vrh). Vrhovci, z izjemo ene hiše, danes pripadajo Avstriji. Simon Povoden se je rodil v Vrhovcih, ki so onstran meje. V ljudsko šolo je hodil v Zgornji Kungoti. Gimnazijo in filozofijo je končal v Gradcu. Po dovršenih teoloških študijih je služboval kot kaplan pri Sv. Janžu v Čakavski dolini (Avstrija). Leta 1784 je kot kaplan služboval v Juršincih. Še istega leta pa je nameščen kot bolniški kaplan v Ptujju, kjer je leta 1793 postal beneficiant Golobovega beneficija. To službo je opravljal vse do leta 1837, ko je stopil s 84 leti v pokoj. Leta 1841 je umrl v hiši v Muršičevi ulici (brez številke) v Ptujju in je pokopan na mestnem pokopališču. Kot civilni kaplan je opravljal svojo duhovniško službo v bolnišnici in Invalidskem domu. Radodaren in socialno čuteč je doberšen del sredstev, ki jih je dobival

kot upravljalec Golobovega beneficija, in v obliki raznih nagrad (za 52-letno delo pri Invalidskem domu je prejel nagrado v znesku 150 zlatnikov) podaril v razne namene. Dodal je sredstva za dograditev bolnice, pokrtil stroške za novi portal proštjske cerkve (1840), daroval tabernakelj šentlovrenški cerkvi in za glavni oltar proštjske cerkve. Ob velikem požaru leta 1805 je izvedel uspelo akcijo za zbiranje sredstev prizadetim. Bil je tudi soustanovitelj Kmetijske družbe v Gradcu.

Njegovo delo in življenje označuje misel sodobnika p. Ludvika Pečka (1804—1873), avtorja zgodovine minoritskega samostana v Ptujju, ki pravi, da si mora vsak posameznik in vsak narod sam pisati svojo zgodovino, če hoče kaj veljati. Ta misel je karakteristika in razlaga dela Simona Povodna, svojevrstnega in samosvojega ustvarjalca, ki je delal v duhu romantike in razsvetljenstva. V svojih delih ni obravnaval le Ptujja, ampak je posegal tudi v širši prostor. Prepotoval je skoraj vse mariborsko okrožje, zbiral gradivo po cerkvah, samostanih, graščinah, arhivih, črpal iz tiskanih del, obenem pa kot kronist skrbno beležil sodobne dogodke. Vse to je delal, ker mu je dediščina naših prednikov veliko pomenila in ker so ga k temu pripravili takratni državni ukazi in predlogi.

Kaj je tisto, kar Simona Povodna še vedno ohranja živega? To so knjige, ki jih je napisal in njegove človeške odlike. Napisal je preko 30 del, od katerih na žalost ni nič tiskanega, vsa so ostala v rokopisu. Velika